

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/58/2025
Identifikačné číslo spisu:	1220010106
Dátum vydania rozhodnutia:	13.11.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1220010106.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Štífta a Mgr. Michala Polláka v trestnej veci obvineného F. A. pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona a iné, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 13. novembra 2025 v Bratislave dovolanie obvineného F. A. podané prostredníctvom jeho obhajkyne JUDr. Ivany Halahijovej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. septembra 2024, sp. zn. 1To/6/2023, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného F. A. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava II (ďalej tiež „okresný súd“) rozsudkom z 23. augusta 2022, sp. zn. 1T/13/2020, uznal obvineného F. A. za vinného v bode 1/ až 6/ z pokračovacieho prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s pokračovacím prečinom falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku, úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Tr. zák. a v bode 7/ až 12/ z pokračovacieho prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., v bode 12/ v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák., v bode 7/ až 11/ v jednočinnom súbehu s pokračovacím prečinom falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku, úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Tr. zák. na skutkovom základe tam uvedenom.

Za skutky v bode 1/ až 6/ súd obvinenému uložil podľa § 352 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 37 písm. h) Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák., § 43 Tr. zák. ďalší úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Za skutky v bode 7/ až 12/ súd obvinenému uložil podľa § 221 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 37 písm. h) Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák., § 43 Tr. zák. ďalší úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky a 8 (osem) mesiacov,

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obvinenému uložil povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti X. S., a.s., IČO: XX XXX XXX, W. XX, W., škodu vo výške 3.931,33 eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. súd poškodenú spoločnosť X. S., a.s. IČO: XX XXX XXX, W. XX, W., so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal obvinený odvolanie, na podklade ktorého Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež „krajský súd“) rozsudkom z 25. septembra 2024, sp. zn. 1To/6/2023, rozhodol tak, že postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. zrušil rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. uznal obvineného za vinného v bodoch 1/ až 12/ z pokračovacieho prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák., v bode 12/ v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. účinného od 6. augusta 2024, v jednočinnom súbehu s pokračovacím prečinom falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku, úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Tr. zák. účinného od 6. augusta 2024, na skutkovom základe tam uvedenom.

Za to súd obvinenému uložil podľa § 352 ods. 1 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. účinného od 6. augusta 2024 úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obvinenému uložil povinnosť nahradiť škodu poškodenej obchodnej spoločnosti X. S., a.s. IČO: XX XXX XXX, so sídlom W. XX, W., vo výške 3.931,33 eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. súd poškodenú obchodnú spoločnosť X., a.s. IČO: XX XXX XXX, so sídlom W., W., so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Dňa 9. októbra 2024 bolo Mestskému súdu Bratislava I doručené písomné podanie obvineného formálne označené ako dovolanie, v ktorom obvinený zároveň požiadal o ustanovenie obhajcu na účely podania kvalifikovaného dovolania a zastupovania v dovolacom konaní. V nadväznosti na túto žiadosť bol obvinenému ustanovený obhajca Mgr. Martin Holíč, ktorý následne udelil substitučné plnomocenstvo JUDr. Ivane Halahijovej, prostredníctvom ktorej obvinený F. A. podal dňa 28. júla 2025 kvalifikované písomné dovolanie spĺňajúce všetky náležitosti predpokladané ustanoveniami § 372 a nasl. Tr. por., v ktorom uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Tr. por., a síce:

- zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu;
- rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Obvinený vo svojej dovolacej argumentácii namietal, že okresný a krajský súd postavili jeho odsúdenie na nezákonných dôkazoch, a to na vykonaných rekogníciach, pričom sa zároveň žiadnym spôsobom nevysporiadali s jeho argumentáciou ohľadom použitia týchto nezákonných dôkazov. Uviedol, že pri vykonaných rekogníciach neboli prítomné nezúčastnené osoby tak, ako to predpokladá § 126 ods. 3 Tr. por., a preto takto vykonané rekognície nemôžu byť považované za dôkaz získaný zákonným spôsobom a nemožno na ne prihliadať. Súdy sa s otázkou nezúčastnenej osoby nevysporiadali, hoci námietka tohto obsahu bola aj jedným z dôvodov podaného odvolania.

Z vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa so spisovým materiálom v zmysle § 386 ods. 1, ods. 2 Tr. por. vyslovil, že rozsudkom okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu bol porušený zákon v neprospech odsúdeného F. A. a súčasne podľa ustanovenia § 386 ods. 2 Tr. por. rozsudok krajského súdu a rozsudok okresného súdu zrušil a podľa ustanovenia § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal predmetnú vec znovu v potrebnom rozsahu

prerokovať a rozhodnúť.

Obvinený podané dovolanie následne doplnil písomným podaním z 25. augusta 2025, v ktorom s poukazom na rozhodnutie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, sp. zn. IV Pz 109/20/1000-9 z 3. júna 2020 namietal nenaplnenie zákonných znakov prečinu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku, úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Tr. zák., keďže nešlo o overené kópie verejnej listiny, v dôsledku čoho považoval uložený trest za neprimerane prísny.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava II (ďalej tiež „prokurátor“) podaním z 5. septembra 2025 konštatujúc, že rozhodnutia súdov nižšieho stupňa neboli založené na nezákonných dôkazoch a súdy náležite reagovali aj na všetky relevantné obhajobné tvrdenia týkajúce sa rekognícií. Prokurátor uviedol, že pri vykonaní dokazovania čítaním zápisníc o rekogníciách na okresnom súde nevzniesla obhajoba žiadne výhrady proti ich obsahu. V súvislosti s rekogníciami namietala obhajoba v rámci záverečných rečí iba to, že došlo k ich realizovaniu podľa fotiek a nie in natura, pričom tento postup nebol odôvodnený, ako aj to, že opoznávajúcna osoba neopísala opoznávanú osobu pred samotnou rekogníciou v rámci tej istej zápisnice. S týmito námietkami sa vo veci konajúci súd vysporiadal náležitým spôsobom v odôvodnení svojho rozhodnutia. V rámci odvolacieho konania mal obvinený namietat aj to, že pri rekogníciách nemala byť prítomná nezúčastnená osoba. Zo zápisníc o rekogníciách však vyplýva, že pri každej zo štyroch v danej veci realizovaných rekognícií bola prítomná aj nezúčastnená osoba presne tak, ako to predpokladá § 126 ods. 3 Tr. por. Zrejme aj pre zjavnú neopodstatnenosť danej parciálnej časti námietky, ktorá komplexne smerovala proti viacerým atribútom rekognície, sa krajský súd zaoberal predovšetkým skutočnosťami, na ktoré bolo potrebné reagovať a ktoré nevypĺyvali zo samotného vyšetrovacieho spisu. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného F. A. podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Dňa 9. októbra 2025 bolo dovolanie obvineného F. A. spoločne s kompletným k veci prislúchajúcim spisovým materiálom riadne predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) na konanie a rozhodnutie.

Po predložení veci najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvineného spolu s predloženým spisovým materiálom a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov (§ 372 ods. 1 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.) a spĺňa aj nevyhnutné obsahové náležitosti (§ 374 Tr. por.). Zároveň, ale najvyšší súd zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zjavné, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Úvodom najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných väd, a nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať v intenciách Trestného poriadku len odvolací súd [§ 322 ods. 3 Tr. por., § 326 ods. 5 Tr. por.]. Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený eo ipso prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže dovolací súd vykonať dokazovanie len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. najvyšší súd stabilne judikuje, že právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 5 Tr. por.). Za porušenie práva na obhajobu podľa tohto ustanovenia preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učiný podľa § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju už overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (R 7/2011).

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. považuje najvyšší súd za nevyhnutné zdôrazniť, čo v rámci svojej rozhodovacej činnosti notoricky opakuje, a síce pre naplnenie tohto dovolacieho dôvodu je nevyhnutné, ako aj napokon zo samotnej dikcie Trestného poriadku vyplýva, aby zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné. Inými slovami povedané, nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu, resp. porušenie práva obvineného na obhajobu s akoukoľvek intenzitou, zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Pri samotnom posudzovaní, či v konkrétnom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétného prípadu a tieto individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach, vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Zásadné porušenie práva na obhajobu, podmieňujúce naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., však nemožno odvíjať od iného hodnotenia dôkazov obvineným v porovnaní s tým, ako to vo veci vykonali príslušné súdy, ktorých skutkové zistenia a závery sú pre dovolací súd závažné (nepreskúmateľné). Porušenie práva na obhajobu nemôže byť odôvodnené tým, že súdy, vychádzajúc zo zásady voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., vyhodnotili dôkazy odlišným spôsobom, ako je predstava obvineného.

Vo vzťahu k dovolacej argumentácii obvineného o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutí súdov v dôsledku nevysporiadania sa s jeho argumentáciou ohľadom neprítomnosti nezúčastnených osôb na rekogníciach, subsumovateľnej pod obvineným uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., najvyšší súd pripomína, že súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo obvineného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Konajúci súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obvineným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov trestnej veci uvádzaných obvineným. Rozhodnutia okresného a krajského súdu, ktoré z hľadiska obsahu ich odôvodnenia tvoria jednotu, uvedené kritéria spĺňajú.

Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré oprel svoje skutkové zistenia. Taktiež uviedol, akými úvahami sa spravoval pri posudzovaní konania obvineného a ako sa vysporiadal s jeho obhajobou, aj čo sa týka namietanej nezákonnosti vykonaných rekognícií. Krajský súd v odôvodnení dovolaním napadnutého rozsudku po konštatovaní potreby zrušenia rozsudku okresného súdu (z dôvodu nesprávnej právnej kvalifikácie konania obvineného ako dvoch pokračovacích prečinov podvodu v jednočinnom súbehu s pokračovacím prečinom falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku, úradnej značky) poukázal na nesprávnosť odvolacej

argumentácie obvineného vrátane argumentácie o nepoužiteľnosti vykonaných rekognícií ako podkladu pre vyslovenie záveru o jeho vine, pričom sa s každou pre rozhodnutie relevantnou otázkou vysporiadal. Najvyšší súd považuje za podstatné zdôrazniť, že tak okresný, ako i krajský súd, sa v odôvodneniach svojich rozhodnutí dostatočne presvedčivo a argumentačne správne vysporiadali s obhajobnou argumentáciou obvineného, preto jeho námietku vyhodnotil ako nedôvodnú.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku. Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., a to aj so zreteľom na skutočnosť, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solely or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa, ale v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu proti Rumunsku, rozsudok č. 36110/03 z 2. februára 2010, Emen proti Turecku, rozsudok č. 25585/02 z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší proti Holandsku, Visser proti Holandsku, rozsudok č. 26668/95 zo 14. februára 2002, Al - Khawaja a Tahery proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15. decembra 2011 a ďalšie).

Najvyšší súd dopĺňa, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., a síce „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom“ a jeho zrkadlové znenie - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané nezákonným spôsobom“, nemožno vykladať v rozpore s jeho logickým i materiálnym významom a účelom (je založené na dôkazoch) tak, že pôjde o prípady, keď súd dôkaz nevykonal. Súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie [§ 272 ods. 3 Tr. por., § 2 ods. 10 Tr. por., § 2 ods. 11 Tr. por.], a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ [§ 240 ods. 3 veta druhá Tr. por.], alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie [§ 240 ods. 4 veta tretia Tr. por.].

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. môže byť naplnený len vtedy, ak súd vykonal dôkazy nezákonným spôsobom, tzn. že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon. Preto platí, že nevykonanie dôkazu súdom nie je možné považovať za okolnosť odôvodňujúcu existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., nakoľko iba opačný postup súdu - vykonanie dôkazu nezákonným spôsobom - môže naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. Nevykonanie (svojoľné), pre spravodlivé rozhodnutie dôležitého, významného či rozhodného dôkazu súdom, môže však byť dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 3 Tr. por.

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumom odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Tr. por.), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Čo sa týka uplatneného dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., tak pod tento je z dovolacích námietok obvineného podraditeľná námietka o nezákonnosti vykonania rekognícií z dôvodu neprítomnosti nezúčastnených osôb. K uvedenej námietke najvyšší súd považuje za potrebné vo

všeobecnosti uviesť, že rekognícia je svojou povahou neopakovateľným procesným úkonom, preto pre hodnovernosť vykonania tohto dôkazu je nevyhnutné zabezpečiť všetky zákonné podmienky jej vykonania. Čo sa týka postupu vykonania rekognície, z ustanovenia § 126 ods. 1 Tr. por. vyplýva, že poznávajúca osoba musí najskôr poznávanú osobu alebo vec, ktorej totožnosť má byť zistená, popísať. Až potom sa poznávajúcej osobe má poznávaná osoba alebo vec ukázať, a to medzi viacerými osobami podobného zovňajšku alebo vecami toho istého druhu. K rekognícii treba vždy pribrať nezúčastnenú osobu (§ 126 ods. 3 Tr. por.).

V predmetnej veci zo spisového materiálu vyplýva, že rekognície prebehli v súlade s § 126 ods. 1 a ods. 3 Tr. por., keď svedkovia počas ich výsluchov obvineného opísali a následne (v prípade svedka P. M. a Y. F. na tretí deň od ich výsluchu) obvineného za prítomnosti nezúčastnenej osoby označili z fotografií viacerých osôb podobného zovňajšku. Najvyšší súd v tejto súvislosti uvádza, že výsluch osoby, ktorá má poskytnúť opis opoznávannej osoby alebo veci, nemusí byť nevyhnutne uskutočnený pri tom istom úkone, ako aj jej samotné opoznávanie medzi ďalšími osobami alebo vecami. Skutočnosť, že nezúčastnená osoba nebola prítomná pri opise obvineného počas výsluchov svedkov, ale až na samotnom opoznávaní (pri rekognícii v užšom slova zmysle), nemá vplyv na zákonnosť vykonania rekognícii a nepredstavuje rozpor s § 126 ods. 3 Tr. por.

Najvyšší súd preto uzatvára, že touto dovolacou námietkou nebol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.

Pokiaľ ide o námietky obvineného týkajúce sa nenaplnenia obligatórnych znakov skutkovej podstaty prečinu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku, úradnej značky najvyšší súd konštatuje, že ide o otázky skutkové, vo vzťahu ku ktorým platí negatívna zákonná podmienka vylučujúca prieskum dovolacím súdom, uvedená v časti vety za bodkočiarkou ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., v zmysle ktorej správnosť a úplnosť zisteného skutku nemôže dovolací súd skúmať a meniť.

V súvislosti s uvedeným poukazuje najvyšší súd aj na svoju ustálenú rozhodovaciu činnosť, a síce Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. júna 2010, sp. zn. Tpj 39/2010, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod R 3/2011: Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa. Tento dovolací dôvod preto nemôže napĺňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchateľa k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkované, t. j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť.

V argumentačnej zhode s vyššie citovaným stanoviskom trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu dôvodí v tejto veci rozhodujúci senát najvyššieho súdu, že uvedené závery možno prijať i o ostatných zložkách skutkovej podstaty trestného činu, keďže všetky (ako určitá imateriálna normatívna kategória) sú len kvalifikačnou reflexiou skutkového deja v normatívnom jazyku, a preto nie je možné v dovolacom konaní skúmať, pod zásterkou namietania nesprávne kvalifikovanej subjektívnej/objektívnej stránky trestného činu, v konečnom dôsledku nesprávnosť súdmi nižších stupňov zisteného a ustáleného skutku.

Dovolací súd má za to, že skutok ustálený krajským súdom v pôvodnom konaní vzhľadom na naplnenie všetkých znakov objektívnej a subjektívnej stránky bol v bodoch 1/ až 12/ správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu pokračovacieho prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák., v bode 12/ v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. účinného od 6. augusta 2024, v bode 1/ až 11/ v jednočinnom súbehu s pokračovacím prečinom falšovania a pozmeňovania verejnej listiny,

úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku, úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Tr. zák. účinného od 6. augusta 2024, pretože obvinený F. A. sa na škodu poškodenej obchodnej spoločnosti X., a. s. obohatil tým, že uviedol do omylu poškodenú obchodnú spoločnosť a jednotlivých kuriérov doručujúcich zásielky o tom, že je splnomocneným zástupcom spoločností objednávajúcich si predmetné zmluvné plnenie od poškodenej obchodnej spoločnosti (v bode 12/ v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. s objednávkami realizovanými na fyzickú osobu), čím spôsobil na cudzom majetku malú škodu a v bodoch 1/ až 11/ použil verejné listiny - falšované plnomocenstvá s úradne overenými podpismi splnomocniteľov ako pravé. V tejto súvislosti pozornosti najvyššiemu súdu neušla skutočnosť, že krajský súd zrejme omylom opomenul do právnej kvalifikácie skutku vo výrokovej časti rozsudku uviesť vymedzenie skutkov naplňajúcich skutkovú podstatu prečinu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku, úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Tr. zák. účinného od 6. augusta 2024 len v bodoch 1/ až 11/, táto písárska chyba však nemala vplyv na správnosť rozhodnutia krajského súdu.

Pokiaľ obvinený namietal neprimeranosť uloženého trestu, dovolací súd uvádza, že posudzovanie primeranosti či neprimeranosti trestu nespadá pod žiadny dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 Tr. por., pričom uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov bol uložený v zákonom ustanovenej trestnej sadzbe podľa § 352 ods. 1 Tr. zák., ktorá je nula až tri roky, ako trestného činu najprisnejšie trestného zo zbíhajúcich sa trestných činov.

Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľom uplatnené dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) Tr. por. nie sú dané, a preto dovolanie obvineného F. A. na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Rozhodnuté bolo pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.